

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

4 Temporis ecclesiae tollit praescriptio jura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

parochialis ecclesie Presbyteri per Episcopos instituitur, qui eis respondeant de animarum cura, & his que ad Episcopum pertinent.

C. VII. *Quæstio de monachorum Ecclesia*
Episcoporum subdantur regimini.

Item ex Concilio apud Florentiam habito.

Statuentium nobis est, quatenus ecclesie quoruncumque in singulis parochiis sint, Episcoporum, ut deest, divinitus subdantur regimini, eisque debita obsequia exhibeant.

Item Urbanus Papa prohibet investituram parochialium ecclesiarum per monachos fieri, quas Ioannes Papa eis concessit. Sed illud Ioannes Papa intelligendum est de illis capellis, que cum omni iure suo ad Episcopos monachis conceduntur. Istud autem Urbanus intelligit de illis, que ab Abbatibus in propriis prædiis adificiantur in illis, vel in castellis suis.

QVÆSTIO V.

¶ Volens contra ordinis rationem, ut inter secundam & tertiam questionem quæstio sit posita. Et in omnibus antiquis exemplaribus, exceptis duobus per vetustatis, in secunda quæstione sunt ordinati canonibus, quibus constat quinta quæstio: deinceps sequitur tertia & quarta cum suis capitulis, ut in vulgatis codicibus: tum tertia Gratiani, quæ in vulgatis habentur inter sextam quæstionem, & confectio, saltem quædam quæstiones: reliqua vero sextam.

¶ Item hanc quæstionem non esse quintam quæstionem, ex præfatione ante eam facta perspicuum est. Et postquam Gratianus ista ordines hanc materiam, quæ arguuntur non quinquies quæstiones, quæ de consuetudine est, que in fine secunda dilata erant. Quam ab eadem causa, aspirata ad exhortationem illorum duorum capitulum, & sequitur aliam citandam canonibus sub quinta quæstione, restans est nihil sit mutandum.

¶ Item, est, quæ territoria habent, tamen potestatem gubernandi populum, & spirituales ministrandi non habent. Quod etiam de Episcopo intelligendum est.

C. I. *¶ Episcopus qui in alterius diocesi ecclesiam adificat, eius consecrationem sibi vindicare non valet.*

¶ Vide Nicolaus Papa ait.

¶ Quis & Episcoporum in aliena civitatis territorio pro quacunque suorum opportunitate ecclesiam adificare disposuit, non præsumat dedicationem facere, quæ illius est, in cuius territorio ecclesia allurgit. Adificatori vero Episcopo hæc gratia referretur, ut quos desiderat deinceps in re sua ordinari, ipsos ordinet, in cuius territorio est, vel si ordinari iam sunt, ipsos habere acquiescat, & omnia ecclesie ipsius gubernatio ad eum, in cuius civitatis territorio ecclesia surrexit, pertinebit.

¶ Antonius circa ea Anagnini, in cuius in cap. ferè idem legitur.

C. II. *¶ Basilica noviter condita ad Episcopum pertinet, cuius conventus esse constituit.*

¶ Item ex Concilio Toletano IV. c. 30.

¶ Possessio & territorii conventum non admittit: ideoque basilicæ, que novæ conditæ fuerint, ad eum procedunt, pertinebunt Episcopum, cuius conventus esse constituit.

¶ Item ex Concilio Toletano IV. c. 30. Sicut dicere fecim alienam tricennalis possessio tollit: ita territorii conventum non admittit, &c. ut in cap. 3. supra dicere fecim.

C. III. *¶ Adificator Episcopo in diocesi alterius ecclesiam consecrare non potest.*

¶ Item Gregorius in l. 1. epist. 19, ad Ioannem Subdiacolum.

¶ al. confirmatio. b. Anagnini. c. supra. cap. 3. supra dicere fecim. Bur. l. 1. c. 149. p. 3. c. 108. Panorm. l. 1. c. 64. d. aliter. Bur. l. 1. c. 149. p. 3. c. 108. f. in g. c. 1. l. 1. p. 3. cap. 149. Bur. l. 1. c. 149. Panorm. l. 1. c. 65. g. supra. cap. 3. possessio. Poly. lib. 2. tit. 12. Anagnini. Bur. l. 1. c. 149. p. 3. c. 108.

Lator a presentium Ioannes, frater & coepiscopus noster, indicavit nobis, quod quidam Imperatorius Episcopus aucto temerario in diocesi ipsius oratorium construxerat, idque sine præcepti auctoritate contra morem prædilecti dedicavit. Missasque illic publicas celebrare non metuivit. Quam rem cum summa te celebrata, & ne diffidat, convenit emendare, nec ulterius tale aliquid attentare permittimus.

¶ Noster. *¶ In loco in epistola ipsa interjunctum multa.*
¶ Quod de iure ordinandi, non possident intelligendum est. Hæc auctoritatibus facile perpendi potest, quod sine Abbatibus, sine Episcopis in suis castellis, vel villis ecclesie adificaverint, non idem Episcopi, in cuius diocesi fuerint, conventus admittitur: & idem facientes, iuxta illud Urbani & Nicolai, in eis non nisi per Episcopos, cum consensu tamen & electione adificiantur, ordinari possunt.

QVÆSTIO III.

¶ Vad autem prescriptione temporis omnia iura tolluntur, prohibetur auctoritate Chalcedonensis concilii, & Gelasii Papa, & Toletani concilii. Prima hæc est.

C. I. *¶ Russicana parochia apud Episcopos, quæ eas possident triginta annis sine violentia, permittuntur immobilis.*

¶ Per e singulas ecclesias & parochias russicanas, sive in possessionibus, manere immobilis apud eos qui eas retinent Episcopus decernimus: & maxime si sine violentia eas jam per triginta annos tenentes gubernaverunt. Si vero intra triginta annos facta fuerint, aut fiat de his dubitatio, liceat eis, qui se dicunt laicos, propter eas movere apud synodum provincie certamen.

¶ Caput hoc est in præfata versione, quæ est in collectione Istorici, atq. ex ea cum duabus Vaticanis eiusdem collectionis edictis collata est emendatum.

¶ Ecclesie. *¶ Apud Bassanum in codicibus manuscriptorum legitur, xab' ead' l'io' i'ra' p'p'io, id est, in unaquaque provincia. Sed in Græco canone vulgato, xab' ead' l'io' x'α'λ'η'ρ'ι'ο'υ.*

¶ Sive in possessionibus. *¶ Græci est, & γ'ο'κ'ο'ι'κ'ι'ς π'α'ρ'ο'χ'ι'α'ς, h' n'is i'z' x'p'ο'ι'ο'ι'ς. id est, parochias quæ in ruribus, aut quæ in vicis & pagis sunt.*

C. II. *¶ Triginta annis ab Episcopi possessio, immobilis permittuntur diocesi.*
¶ Item Gelasius epist. 2. ad Sicardos, c. 11.

¶ Basilicam e nostrorum auctoritas emanavit, ut facultates ecclesie Episcopi ad regendum habeant potestatem: ita tamen, ut viduarum, pupillorum, atque pauperum, nec non & clericorum stipendia distribuere debeant. Hoc etiam eis sitimimus dari, quod hæcenus decretum est: reliquum sibi Episcopi vindicent, ut, sicut antea diximus, peregrinorum atque captivorum largiores esse possint. Idem ibid. c. 2.

¶ Illud f etiam annecti placuit, ut si, quod abbat, facultates ecclesie, nec non dioceses ab aliquibus possidentur Episcopi, iure sibi vindicent, quod tricennalis lex conclusit: quia & filiorum nostrorum Principum ita emanavit auctoritas.

C. III. *¶ Territorii possessio conventum non admittit.*
¶ Item ex Concilio Toletano IV. c. 32.

¶ Sicut & diocesim alienam tricennalis possessio tollit. Ita territorii & conventum non admittit.

¶ Sicut & diocesim alienam tricennalis possessio tollit. Ita territorii & conventum non admittit.

a. Anagnini. l. 1. cap. 37. Poly. l. 1. tit. 12. b. celebratio. Bur. l. 1. c. 149. p. 3. c. 108. Panorm. l. 1. c. 64. d. aliter. Bur. l. 1. c. 149. p. 3. c. 108. f. in g. c. 1. l. 1. p. 3. cap. 149. Bur. l. 1. c. 149. Panorm. l. 1. c. 65. g. supra. cap. 3. possessio. Poly. lib. 2. tit. 12. Anagnini. Bur. l. 1. c. 149. p. 3. c. 108.

C. VIII. *Deben privilegia xxx. annis possid. fa. immobilitas abferant.*

Placuit hunc hanc, magisque synodo, ut res & privilegia, que Dei ecclesie ex longa consuetudine pertinent, & sine a diu recordationis Imperatoribus, sive ab aliis Dei cultoribus in scriptis donata, & ab eis per annos xxx. possessa sunt, nequaquam a potestate prædicam eorum quæcumque persona secularis per potestatem subtrahatur, aut per argumenta quælibet auferat: sed sint omnia in potestate acquisita & præfatis ecclesiis, quæcumque intra xxx. annorum spatium ab ecclesiis possessa fuisse noscuntur. Quisquis ergo secularium & contra præfatum definitorem egerit, tanquam sacrilegus iudicetur, & donec se correxerit, & ecclesie propria privilegia se res restituerit, anathema sit.

Quod hic tribuitur Gelasio, habetur in synodo octava, habita ab Hadriano II. c. 1. & ea citatur, apud Anselmum & Polycarpum. Sed manuscripti codices Gratiani concordant cum vulgato.

¶ Scularium] In vulgata legatur, Quisquis ergo clericorum & secularium sed ab ipsi illa dua voces, clericorum, vel, ab aliquo veniit, & ab ipsi concilio manuscripto. In omnia impressi leguntur. Qui contra fecerit, ut sacrilegus iudicetur, & donec talia privilegia, &c.

C. IX. *Episcopi non possunt, qua xxx. annis quæsi possidentur.*

Idem Episcopi Dardania inter cetera sequit.

Post a quingentes annos constituta Christi quosdam audio velle libertate, cum xxx. annorum lex hominum non possit abumpi.

Capitulum legitur in epistola Gelasii, que extat ad Episcopos per Dardaniam. Nicolaus I. in epistola ad Episcopos Gallicæ, eorum titulum est. Quamvis singularum, naper, ut dicitur est, impressa appendit biblicæ, citat ex epistola Gelasii ad vicarium. Desultorij Cardinalis & Anselmus ab ipsius Gelasium citant.

¶ pars. Item si de rebus ecclesie controversa mota est, & de iure subsistat, est impia sit, tamen qua non sua, sed desinitio ad iuriam possidete capit, vicinialis præscriptio peritio silentium impunit: nra ratione, ut suspensio præscriptio non a tempore desinitio, sed a desessu desinitio exordium finiat.

C. X. *Vita irriti dispensatio non poterit pertinere ad tricenarium tempus.*

Unde in Toletano concilio IX. c. 8. statutum est.

Si sacerdotis & vel ministri, dum gubernacula ecclesiarum administrare videntur, contra patrum sanctissimas functiones de rebus ecclesie desinitio aliqua dignoscatur, non ex die quo talia scribendo decreverunt, sed ex quo talia moriendo definita reliquerunt, suppurationis ordo subsistat. Nunquam enim i poterit ad tricenarium f temporis pertinere vita irriti hoc iudicantis, quia status contractuum initia non sumplit ab origine æquitas.

¶ Nunquam enim] Sic in vetustis etiam codicibus Gratiani, & in codice consistorum Lucensi regis. In duobus Vaticanis est quidem dictio tricenarium, sed in ceteris verbis aliqua variant. In concilio vero impresso legitur, Nunquam enim ad tricenarium temporis pertinere potestas irritum (al. irriti) hoc iudicantis: & ab aliquibus editioibus aliter vox potestatis.

¶ pars. Item ea que beneficiis possidentur, sive que meti hostilitatis interveniente diuina possessa fuerint, præscripti non possunt.

a In synodo sub Hadriano II. c. 1. b Poly. lib. 3. tit. 12. Anselm. l. 4. c. 27. ab eis ab ipis, c al. al. Anselm. l. 4. c. 27. Desinitio perit. e. Ceteris vel ministris, oris, & sic consequatur, f. al. tricenarium.] etc.

C. XI. *Qua in beneficiis possidentur, præscripti non possunt.*

Unde in Agathensi a concilio, c. 39. definitum est. Clerici b quilibet quantacunque diurnitate temporis de ecclesiis remuneracione aliqua possederint, in jus proprium præscriptio temporis non revocentur: c; dummodo pateat ecclesie rem fuisse: ne videantur i etiam Episcopi tempore administrationis prolaxæ aut precarias, cum ordinati sint, facere debuiss. aut diu retentas facultates in jus sue proprietatis posse transcribere.

¶ Ne videantur] In concilio impresso & apud Ivoem legitur, ne videantur Episcopi administrationes prolaxas aut precatorias, cum ordinati sint, facere debuiss. d. In Epiphanij autem locus manifestè corruptus est.

C. XII. *Quæ humanitatis intuitu aliquibus præstantur præscripti non possunt.*

Item ex concilio Aurelianensi I. cap. 25.

SI e Episcopus humanitatis intuitu mancipiola, vineolas, vel terrulas clericis, aut monachis, vel quibuslibet i præstiterit excolendas, vel pro tempore tendendas, etiam si longa transisse annorum spatia comprobentur, nullum contra ecclesia præiudicium patiat: nec secularis legis præscriptio, qua ecclesie aliquid impediatur, opponatur.

¶ Vel quibuslibet] Ha voces sunt etiam apud Anselmum, sed ab ipis a concilio impresso & manuscripto.

C. XIII. *Temporalis præscriptio non obicitur ubi hostilitas actus intervenit.*

Item ex concilio Hispanensi II. cuius infusus fideris, cap. 1.

¶ Prima actio Theodulphi Malacitanæ ecclesie antipistitis ad nos oblata precatio est, assentens antiquam ejusdem urbis parochiam militaris quondam f hostilitatis discrimine fuisse decimam, & ex parte aliqua ab ecclesiis Astigitanæ, Eliberitanæ, atque Agabrensis urbium esse retentam. Pro qua re placuit, ut omnis parochia, quam antiqua ditione ante militarem hostilitatem retinuisse ecclesiam suam quique comprobaret, ejus privilegio restitueretur. Sicut enim per legem mundialiam iis, quos barbarica feritas & captiva necessitate transverit, postliminio reverentibus redditus antiqua possessio, non aliter & ecclesia receptura est parochiam, quam ante tenuit cum rebus suis, sive ab aliis ecclesiis possideatur, sive in cuiuslibet possessionem transfusa sit. Non enim erit obijcienda præscriptio temporis, ubi necessitas interest hostilitatis.

C. XIV. *Tempore non currit præscriptio ubi furor hostilitatis morabitur.*

Item Ioannes Papa VIII. Pauli Episcopo Sungeni legatione in Germania & Pannonia.

Ord h si de annorum numero forte quis causatur, sciat, quia inter Christianos & eos, qui unius fidei sunt, numerus certus affixus est. Ceterum ubi pagano- rum & incredulorum furor in causa est, quantalibet prætercant tempora juri non præjudicant ecclesiarum; quæ corporalia nescientes arma, solum Dominum & propugnatores suum, quando ei placuerit misereri, patienter expectant. Verum si annorum prolixitas in talibus impediatur, Deus ipse reprehensendus est; qui post quadringentos & triginta annos filios Israel i de durissima servitute Pharaonis, & formæ ferrea liberavit: sed ipse per se nos redemptor fuit, qui humanum genus post tot annorum millia de inferni claustris eripuit.

¶ Tempore non currit præscriptio ubi furor hostilitatis morabitur.

Item Ioannes Papa VIII. Pauli Episcopo Sungeni legatione in Germania & Pannonia.

Ord h si de annorum numero forte quis causatur, sciat, quia inter Christianos & eos, qui unius fidei sunt, numerus certus affixus est. Ceterum ubi pagano- rum & incredulorum furor in causa est, quantalibet prætercant tempora juri non præjudicant ecclesiarum; quæ corporalia nescientes arma, solum Dominum & propugnatores suum, quando ei placuerit misereri, patienter expectant. Verum si annorum prolixitas in talibus impediatur, Deus ipse reprehensendus est; qui post quadringentos & triginta annos filios Israel i de durissima servitute Pharaonis, & formæ ferrea liberavit: sed ipse per se nos redemptor fuit, qui humanum genus post tot annorum millia de inferni claustris eripuit.

a Et in Epiphanij, c. 11. b Ivo p. 3. c. 26. c al. quocentur. d al. non debuiss. e Anselm. l. 4. c. 27. f al. quodam. g al. servituti. h Poly. l. 1. tit. 12. Desinitio perit. Anselm. l. 4. c. 27. i Deut. 4.

collationem impositam eis dependere compelli, nec
hinc parti cuiuslibetque temporis prescriptionem oppo-
nendam admitti.

¶ In plerisque exemplaribus caput hoc conjunctum est
sequenti.

¶ Si etiam prædicia, sive sint privati, sive ecclesiæ, possunt præ-
scribi. Proventus primitivus, & decimationum prescriptione
sibi non possunt opponi, à Romano Pontifice qualibet laico super
his rescriptum imperaverit. **¶** Rescripta à eodem que contra
his rescriptum impetrata fuerint, nisi alia sint, quæ illi, quibus illa
sunt, prædicia, & nulli obstat, nullius momenti esse censentur.
¶ Item, Divina h. Dec. mandante sacerdotibus & levitis signa-
ta sunt, ut de sorte Domini vivere, quæ in eis, forte canonice
ratione. Non ergo quævis privilegia laici concedi possunt: ne
Armeni mandati auctoritate iniqua præjudicium inferat. Unde
Inpp. Valentinianus & Theodosius c.

¶ Quævisque terræ, quæ à colonis, sive emphiteuticariis domini-
ca, rursus, vel juri sacrorum templorum, in quibuslibet provinciis
vendita, vel aliis aliis patto alienata sunt, ab his, qui perperam, atq[ue]
contra legem ea detinent, nulla longæ temporis prescriptione efficien-
te, plene restitui, ita ut nec pretium quidem iniqui compensato-
rius recipere liceat.

¶ De prescriptionibus vero longæ temporis in antientis
antiquitate illarum activa, constitutione facta. **¶** Quas d
aliquas alias triennales, decennales, vicennales, prescriptiones exclu-
dit, si hereditatis competens, quadraginta annis clauduntur, reser-
vatis, & quadraginta prescriptione suam locum habentibus.

¶ Habentibus in plerisque, rescriptis exemplaribus sequi-
tur, sed sola prescriptione xxx. annorum, dec. In antientis
hæc sequitur. Hinc ergo longæ temporis præscriptio, au-
thoritate Celsi & secularium legum, ecclesiis obijci non
potest: sed sola prescriptione xxx. annorum, dec. Cod. autem
de sacrosanctis ecclesiis, l. si, locus aut, ita habet. Quas actiones al-
ias decennales, alias vicennales, alias triennales prescri-
ptio excludit, hæc illo religio competit, quadragin-
ta annis excluduntur, usucapione triennii, vel quadrien-
nii prescriptione in suo robore durantiibus, sola Roma-
na ecclesiæ gaudent centum annorum spatio, vel privi-
legio.

¶ De sola prescriptione xxx. annorum, & deinceps: à
qua tantum prescriptione privilegia Romana ecclesiæ sunt excelsa,
quæ non nisi centum annorum spatio præscribi possunt.

C. XVII. ¶ Privilegia Romana ecclesiæ non nisi
centum annorum prescriptione
solvantur.

Unde Ioannes octavus scribit Ludovico
Regi.

Nemo de annorum numero resultandi sumat fo-
mentum: quia sanctæ Romanæ (cui Deo auctore
servimus) ecclesiæ privilegia, que in firma Petri stabilita-
te per se suscepta, nullis temporibus angustantur, nullis
regnum partitionibus præjudicantur. Sed & veneranda
Romanæ leges divinitus per ora porum Principum pro-
mulgata, rerum ejus prescriptionem non nisi per centum
annos admittunt.

QUÆSTIO IV.

Ostensum est quando ecclesiæ adversus ecclesiæ præscri-
bere possit. Nunc videndum est, si monasterium adver-
sus ecclesiæ præscribere valeat. **¶** Quod Urbanus Pa-
pa II. prohibuit, dicens.

¶ Si quis, 2. rescripta, ex l. rescripta, Cod. de precibus
Imp. ostendit, Sup. ead. quæst. 2. de vicinis, b. Num. 2.
c. Cod. l. 2. 3. 2. Anselmus l. 4. c. 31. d. Cod. de sacrosan-
ctis ecclesiis, l. si, Novella 31. ut supra. e. Anselmus libro 4.
cap. 47.

C. I. ¶ Tricennio temporis aliquid præscribere
Abbatem vel monachum non
valent.

Proffessiones ecclesiarum & Episcoporum tricennales, à
Abbatibus vel monachis habere omnimodis prohiben-
tur. **¶** Sed si eis tollitur tricennalis possessio, à B. Gregorio conceditur
eis quadraginta præscriptio.

C. II. ¶ Quadraginta annorum præscriptio reli-
quæ dominibus conceditur.

Ait enim Petrus Subdiacono, lib. 1. epist. 9.

Volumus h. accedentem te ad Pannormitanam civita-
tem quæstionem ipsam tali ratione discutere (domi-
nio rei apud possessorem, sicut hætenus possessum e. est
videlicet permanente) ut si monasterium præfatum sancti
Theodori fines, de quibus causatum mota est, incon-
cussos à quadraginta annis possidisse repereris, nullam
deinceps (etiam si quid sanctæ Romanæ ecclesiæ compe-
tere potuit) patris sustinere calumniam: sed quietem
eorum inconcussam omnibus modis procurare. Sin ve-
ro actores e. ecclesiæ non eos possidisse quadraginta an-
nis inconcussis jure monstraverint, sed aliquam intra tem-
pora hæc motam aliquando fuisse quæstionem eorumdem
finium, electis arbitris tranquillè & legaliter sopia-
tur.

C. III. ¶ De eodem.
Item ex Novellis Iustiniani, Novel. 131.

Neque f. decennii, neque vicennii, vel xxx. annorum
prescriptione, sed sola xl. annorum curricula religiosis
domibus opponantur, non solum in cæteris rebus, sed et-
iam in legatis & hereditatibus.

¶ Hic neg. novellis neg. Iuliani antecessoris, neg. capitulari pro-
pria omnino verba referuntur.
¶ Sicut ergo religiosis domibus ex lege non nisi quadragenaria est
obijcienda præscriptio, ita & auctoritate Gregorii adversus alias ec-
clesiæ præscribere possunt eodem spatio temporis.

QUÆSTIO VI.

Quod autem ea, quæ ecclesiæ debentur, rectores & episcopi
idem sua auctoritate iudicis præmissi repetere non
valeant. **¶** Gregorius testatur, lib. 4. 4. c. 8. dicens.
Capitulorum hoc sumptum est ex concilio à B. Gregorio habito,
quod in regeffo ipse huius habetur, semel lib. 4. post. epist. 36. iterum
post librum 12. ejusdem regeffi.

C. I. ¶ Iudicio, non manibus, rei ecclesiæ
defendantur.

Consuetudo h. nova in ecclesiis hac, & valde reprehensibilis
erupit, ut cum rectores ejus patrimonii urba-
na vel rustica prædicia juri illius competere posse suspican-
tur, fiscali more titulos imprimant, atque hoc, quod com-
petere pauperibus existimant, non iudicio, sed manibus
defendant; & cum per prædicatores suos veritas dicat:
[Nihil i. per contentiones,] etiam ipsum litigiosæ conten-
tionis malum transcenditur h. & res qualibet, cum æsti-
matur ecclesiæ posse competere, per vim tenetur. Pro-
inde præfenti decreto constituo, ut si quis ecclesiasticorum
unquam titulos ponere sive in rustico, sive urbano prædio
sua sponte præsumperit, anathema sit. Et responderunt
omnes, Anathema sit. **¶** Is autem, qui ecclesiæ præfuit,
si hoc vel ipse fieri præceperit, vel sine sua præcep-
tione factum digna punire animadversione neglexit,
anathema sit. Et responderunt omnes, Anathema
sit.

a 39. g. 2. c. 1. b. Anst. l. 5. c. 77. c. al. possessa. l. 10. p. 3.
c. 146. Penn. l. 2. c. 66. d. inconcussis.] 193. e. al. auctores
sanctæ ecclesiæ. f. Apud Iulianum ead. novel. c. 6. & 5. cap. 236.
g. al. auctores.] al. auctores. h. Poly. l. 4. tit. 3. i. Philip. 2.
k. al. transcendente.

